

„Sosem hagynék ki egy
Kim Harrison-regényt!
Semmi áron!”

– *Charlaine Harris,*
a *True Blood*
bestsellersorozat
szerzője

THE GOOD, THE BAD, AND THE UNDEAD

a jó, a rossz és az élőhalott

fine
selection

K I M H A R R I S O N

K I M H A R R I S O N

**THE GOOD,
THE BAD, AND
THE UNDEAD**

a jó, a rossz és az élőhalott

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

*A férfinék, aki tudja, hogy első a koffein,
aztán jön a csokoládé, utána pedig a romantika
– vagy, hogy mikor kell a sorrendet megfordítani.*

ELSŐ

MIKÖZBEN FÖLFELÉ NYÚJTÓZKODTAM a vállamra akasztott kézi locsolótartállyal, hogy megöntözzem a plafonról lelógó cserepes növényt, hozzáértem a szalagfüggönyhöz. A lamellák meglengtek, és az üveglablakon keresztül melengető napfény zúdult a kék munkásoverallomra. A keskeny ablak egy kis, VIP-irodákkal szegélyezett belső udvarra nyílt. A napfényben hunyorogva megnyomtam a szórófej működtetőkarját, és egy kis vizet fecskendeztem a virágföldre.

A helyiséget betöltötte a számítógép-billentyűzetek kopogásának zaja, én pedig a következő növényhez léptem. A recepciós pult túloldalán lévő irodából telefonbeszélgetés szűrődött ki, amit olykor-olykor öblös nevetés szakított meg – mintha kutya ugatott volna. Vérleányek. Minél előkelőbb helyet foglalnak el a falkában, annál emberibb a megjelenésük, de a nevetésük mindig elárulja őket.

Végigfuttattam tekintetemet az ablakok előtt függő cserepes növények szabályos során, egészen a recepciós pult mögött szabadon álló akváriumig. Ó, iggeeen... Krémszínű uszonyok. Fekete petty a jobb oldalán. Ez az! – állapítottam meg magamban elégedetten. Mr. Ray koi pontyokat tenyésztett, és rendszeresen megjelent

velük az évente egyszer megrendezésre kerülő cincinnati halkiállításon. Az aktuális győztest mindig az irodája előterében mutogatta, de apu szeme fénye mellett most egy másik hal is úszkált a vízben. Ami Mr. Ray-nél haltöbblétként, az a Cincinnati Inderland Baseball Válogatottnál, a Howlersnél hiányként jelentkezett. Mr. Ray rossz fiú volt, és mély ellenszenvet táplált az inderlandi baseballosok iránt, így nem volt nehéz kitalálni, hová tűnt a CIBV kabalaállata.

– Szóval – kezdte a jó kedélyű nő, miközben felállt az íróasztala mögül, hogy egy csomag másolópapírt tegyen a nyomtató tálcájába –, Mark szabadságon van? Nekem nem is említette.

Bólintottam, rá sem pillantva a divatos, krémszínű kosztümbe öltözött titkárnőre, miközben ismét tettem három lépést, magam után húzva a növényápolási cuccokkal megrakott takarítókocsit. Igen, Mark rövidke vakációját tölti az alagsorban. Egy kis altató bűbájtól két másodperc alatt úgy kidőlt, hogy azóta már a nyála csorog az ötkilós virágföldre, amit a feje alá tettem. – Igen, asszonyom – szólaltam meg végül hangomat elvékonyítva, pöszén. – De elmondta, hogy miket locsoljak meg – hajtottam tűzpiros, manikűrözött körmökben végződő ujjaimat a tenyerembe, nehogy a nő kiszúrja, mert nem igazán passzoltak a virággonдозó imidzshez. Előbb is gondolhattam volna erre... – Ezen az emeleten mindet, aztán a botanikus kertet, fenn a tetőn – tettem még hozzá.

A titkárnő fogsorát megvillantva rám mosolygott. Enyhe, kellemes pézsmailat áradt felőle. Vérlény volt ő is. Ápoltan ragyogó fogzománcából arra következtettem, hogy előkelő helyet foglal el a fal-kában. Na, de miért is alkalmazott volna Mr. Ray egy loncsos kutyát titkárnőként, amikor volt elég pénze, hogy egy luxuskurvát vegyen fel erre a pozícióra?

– Mark azt is mondta, hogy van hátul szolgálati lift? – érdeklődött segítőkészen. – Könnyebb azzal menni, mint felrángálni a kocsit a lépcsőn.

– Köszönöm, asszonyom – húztam a szemembe a randa, NÖVÉNYGONDOZÁS feliratú sapka sildjét –, csak helyettesítem Markot, most az egyszer jó lesz a lépcső is.

Egyre szaporább pulzussal toltam tovább Mark többek között venyigeollóval, növénytáp-granulátummal és spéci öntözőfelszereléssel megpakolt kocsiját a felfüggesztett kaspók sora mellett. És nagyon is tudtam, merre van a felvonó, ahogy azt is, hogy hol van az épület hat vészkijárata, hol vannak a tűzriasztók, vagy hogy hol tartják a fánkot.

– Férfiak – sóhajtott fel a szemeit forgatva. – Még mindig nem tudják, hogy csak azért nem mi, nők uraljuk a világot, mert nincs hozzá kedvünk.

Diplomatikusan bölintottam, majd őszintén remélve, hogy ezzel a csevegést befejeztük, öntöttem egy kis vizet a soron következő növényre.

Egyszer csak gyorsan erősödő, idegesítő zümmögésre lettem figyelmes, ami pár másodperc múlva már az irodagépek berregését és a dolgozók susmutolását is elnyomta. Jenks volt az, a társam, amint Mr. Ray irodájából felém tartott. Nyilvánvalóan rossz hangulatban.

Annyira feldúlt volt, hogy szitakötőszárnyai élénkvörösben játszottak, és csillámló, kérészerű pixipor-nyalábokat lövellt ki magából.

– Végeztem a benti gazokkal – jelentette ki hangosan, miközben leereszkedett az előttem függő virágcserep szélére, és csípőre tette a kezét. Úgy nézett ki kis kék kezeslábasában, mint egy középkorú, mégis felnőtt Pán Péter szemétszállítói munkakörben.

A felesége még az overallhoz passzoló sapkát is varrt neki. – Végignéztem őket, csak víz kell nekik. Tudok itt neked bármiben is segíteni, vagy hunyhatok egyet a kocsiban? – kérdezte nem kevés éllel a hangjában.

A földre tettem az öntözőtartályt, letekertem a fedelét, aztán szigorú pillantást vetettem Jenksre.

– Szerintem adhatnánk nekik növénytápgolyót – intettem fejemmel a kannában ringatózó vízre.

– Hogyne. Persze hogy adhatnánk – sziszegte a fogai között, majd Mark kocsijához röppent, és ingerülten kutatni kezdett a növényápoló szerek között, dühösen szanaszét dobálva mindent, ami nem az volt, amit keresett. Repkedtek a zöld kötöződrót-darabok, a műanyag virágtámasztó rudak és az elhasznált pH-tesztsíkok. – Találtam egyet! – visította egy akkora fehér színű tápgolyónak látszó tárggyal a kezében, mint a feje, amivel aztán kellestlenül a tartályban lötyögő víz fölé repült, és belepottyantotta. A golyó pezseve oldódni kezdett. Nem növénytáp volt, hanem valami, amitől a víz oxigéndús, nyálkabarát jacuzzivá változott – az élőhallopásnak ugyebár nincs sok értelme, ha közben a hal megdöglik.

– Most tulajdonképpen mi bajod van? – néztem kérdőn a még mindig fintorgó pixire.

– Istenem, Rachel! – suttogta Jenks a vállamra ereszkedve. – Ez... Ez száz százalék poliészter! Ez az overall PO-LI-ÉSZ-TER-BŐL van!

– Nem lesz semmi baj, ne aggódj! – vigasztaltam. Kicsit oldódott bennem a feszültség, amikor rájöttem, mi okozza a rosszkedvét.

– Ki fogok pattogni tőle! – vakarta magát vadul a gallérja alatt.
– Nem viselhetek műszálasat! A pixik allergiásak a poliészterre. Nézd! Látod? – billentette oldalra a fejét, hogy a nyaka kikerüljön

szőke haja takarásából, de túl közel volt ahhoz, hogy rá tudjak fókuszálni. – Foltok. Ez a gönc bűzlik. Érzem a kőolaj szagát. Dögöltt dinoszauruszcsordába vagyok tekerve. Ez barbárság, Rache! – méltatlankodott.

– Jenks – tekertem vissza a tartályfedelelet lazára hagyva –, én is ugyanazt a szemetet viselem, mégsem nyüszítetek. – Azzal visszaakasztottam az öntözőt arra a vállamra, amelyiken Jenks ült, eltolva őt onnan.

– De bűzlik! – repkedett előttem.

– Ritkítsd meg a fikuszt! – préseltem ki a fogaim között dühösen.

A pixi szemmagasságban lebegve a mellkasa előtt komótosan befelé fordította mindkét tenyerét, ökölbe szorította a kezét, majd lassan kiegyenesítette a középső ujjait, és hátrafelé repülve távozott, hogy alaposan szemügyre vehessem az üzenetet. A vacak kék kezese-lábas farzsebét tapogatva nyugtáztam, hogy még megvan a metszőollóm. Míg Ms. Tökéletes Iroda levelet gépelt, fölállítottam a lét-rát, felléptem pár fokot, és elkezdtem nyesegetni az íróasztala mellé felfüggesztett növény leveleit. Pár perc múlva Jenks is előkerült. Az akció sikere érdekében úgy tett, mintha segítene nekem.

– Akkor mehet? – leheltem oda neki.

Tekintetét Mr. Ray irodájának ajtajára függesztve bólíntott.

– Amikor legközelebb megnyitja a postafiókját, az internetes védelmi rendszer kikapcsol. Öt perc neki rendbe hozni, ha ért hozzá. Négy óra, ha nem.

– Nekem csak öt percre van szükségem – mondtam, miközben az ablakon át beáradó napfényben izzadni kezdtem. Olyan illat volt bent, mint egy kertben. Mint egy kertben, ahol egy ázott kutya liheg a hűvös mozaiklapon.

A szívem egyre hevesebben vert. Újabb növény leveleinek estem neki. Most pont az asztal mögött voltam. A nő megmerevedett. Nem csoda, hiszen beléptem a territóriumába. De nem volt mit tennie, a karbantartó személyzetet a munkaköri leírás szerint tilos volt kóstolgatnia. Azt remélvén, hogy a rajtam egyre inkább érezhető feszültséget csupán saját jelenlétének tudja be, tovább serénykedtem. Egyik kezemet az öntözőtartály tetején tartottam.

– Vanessa! – hallatszott ki egy ingerült férfihang Mr. Ray irodájából.

– Most mi jövünk! – mondta Jenks, és felröppent a plafonra erősített biztonsági kamerákhoz.

Hátrafordultam, hogy szemrevételezzem a hang tulajdonosát, aki a küszöbön állt, ezért fentről, a kaspó magasságából csak félig láttam. De testfelépítése alapján nyilvánvalóan vérlény volt.

– Ezt nem hiszem el! – bosszankodott elvörösödött fejével, és vasos kezével az ajtófélfát markolászta. – Utálom ezeket a szarokat! A papír miért nem volt jó? Én kifejezetten szeretem.

A titkárnő kötelességtudóan elmosolyodott.

– Mr. Ray, megint a számítógéppel veszekszik, ugye? Mondtam már, hogy a számítógépek olyanok, mint a nők. Ha ordibál velük, vagy túl sok dolgot kér tőlük egyszerre, sztrájkolni kezdenek, nem csinálják tovább.

A férfi dűnnyögött valamit az orra alatt, majd visszament az irodájába. Fel sem tűnt neki, vagy éppen csak nem akart róla tudomást venni, hogy a csinibaba épp most fenyegette meg. Én eközben a recepció pult mellé léptem, ami az akvárium közvetlen közelében állt.

Vanessa nagyot sóhajtott.

– Az ég legyen hozzá irgalmas! – mormogta, és felkelt az asztala mögül. – A főnök inkább a két kezével morzsolná szét a saját golyóit, de akkor sem ismerné be, hogy van, amihez nem ért – pillantott rám bosszankodva, miközben szolid cipőkopogás kíséretében elindult Mr. Ray irodája felé. – Ne nyúljon semmihez, uram, máris ott vagyok!

Nagy levegőt vettem.

– Kamerák? – kérdeztem Jenkst alig hallhatóan.

– Mostantól tíz percenként rögzítenek, nem lesz gond – ereszkedett elém, aztán a bejárati ajtóhoz repült, és elhelyezkedett az át-hidaló gerenda fölötti bordúrön, hogy szemmel tartsa az előteret. Apró, felfelé mutató hüvelykujjával jelezte, hogy minden oké.

Az izmaim megfeszültek a várakozás izgalmától. Leemeltem az akvárium tetejét, majd a kezeslábasomból előhúztam egy zöld halhálót. Egy kis létrán állva, az overallom ujját könyékig feltúrva a vízbe merítettem a hálót, mire a halak nyílsebesen üvegpalatájuk hátsó részébe húztak.

– Rachel! – sziszegett a fülembé a kis fickó. – Ez a nő túlképzett. Helyreállt a rendszer. Félúton van ide Ray irodájából.

– Te csak figyeld az ajtót, Jenks! – mondtam az ajkaimat összeszorítva. *Vajon meddig tarthat elkapni egy halat?* – töprengtem. Odébb löktem a kődarabot, ami mögött a halak bujkáltak. A két hal az akvárium elejébe száguldott.

A telefon halkán berregni kezdett.

– Jenks, intézkednél? – kérdeztem nyugodt hangon, a hálót a vízben forgatva.

Addig ügyeskedtem, hogy végül sikerült sarokba szorítanom uszonyos barátaimat.

– Most megvagytok! – nyaltam meg elégedetten a szám szélét.

A pixi visszasüvített az ajtótól, és a villogó hívásjelző gombon landolt.

– Mr. Ray irodája. Tartsa, kérem! – mondta fejhangon.

– Basszus! – káromkodtam, mert a célhal addig tekergette magát, hogy sikerült elslisszólnia a zöld háló mellett. – Gyere már ide, csak haza akarlak vinni, te nyálkagép – csalogattam fogcsikorgatva. – Jól van, mindjárt... Már majdnem... – Épp az akvárium üvegfala és a halháló között lebegett, s reméltem, hogy ott is marad, amíg el nem kapom.

– Hé! – hallatszott egy erőteljes hang az előtér felől.

Tekintélyes adrenalinlöket érte el az agyamat. Egy ápolt, szakállas, alacsony férfi állt az előtérben, mappával a kezében.

– Maga mit csinál ott? – kérdezte harciasan.

A jobb karomra pillantottam, ami kétségtelenül az akváriumba lógott. A hálóm üres volt. Semmi probléma. – Ööö, belejtettem az ollómat – válaszoltam.

A másik oldalról, Mr. Ray irodája felől Vanessa léptei hallatszottak.

– Mr. Ray! – nyögte ki végül a nő meglepetten, amikor felfogta, mi is történik.

Basszus! Akkor ennyit az A tervről...

– Jenks, B terv! – adtam ki az utasítást, majd minden erőmet összeszedve egyetlen mozdulattal leborítottam a helyéről az üvegmedencét.

A másik irodában Vanessa felsikoltott, amikor meglátta, hogy majd száz liter ragacsos víz zúdul keresztül az asztalán. Mr. Ray azonnal megjelent a titkárnője mellett. Deréktől lefelé csuromvizesen lepattantam a fellépőről. Mindenkinek földre gyökerezett

a lába. Szememmel a padlót pásztáztam. – Most megvagy! – ordítottam négykézláb a padlón, és a kabalahal után vettem magam.

– A hal kell neki! – kiáltotta oda az alacsony pasas az előtérben időközben összegyűlt báméskodóknak. – Kapjuk el a nőt!

– Húzz el innen! – üvöltött rám Jenks. – Feltartóztatom őket!

De én továbbra is lihegve kúsztam a hal után, igyekeztem elkapni, ami nem volt egyszerű feladat, mert mindig mesterien csusszant ki az ujjaim közül, és vadul dobálta magát. Megkönnyebbülten sóhajtottam fel, amikor végül két kezem biztos szorításában éreztem a sikamlós testet. Miközben a halat a kézi locsolótartályba tettem és rátekertem a fedelet, felpillantottam.

Jenks úgy repkedett vérlénytől vérlényig, mint egy pokolból elszabadult szentjánosbogár. Jól kihegyezett ceruzákkal hadonászott előttük, majd dárdaként állította bele őket a fülükbe, orrukba, ágyékukba. Egy tízcentis pixi tartott sakkban három vérlényt. Nem kis teljesítmény, de amióta Jenkst ismertem, valahogy nem leptek meg az ilyen esetek. Mr. Ray egészen eddig a pontig fölényes arckifejezéssel szemlélte az eseményeket.

– Mi a fenét csinál a halammal? – kérdezte dühösen.

– Sétálni viszem – válaszoltam felegyenesedve, mire Ray két kezét előrelendítve felém ugrott. Az egyik karját megragadva rásegítettem a mozdulatra. Esés közben a gyomra összetalálkozott felémelt lábfejemmel. Tizedmásodpercek múlva a főnök már arccal a padlón hevert.

– Hagyd békén a kutyusokat! – kiáltottam Jenksnek, egéruat keresve. – Mennünk kell!

Felemeltem Vanessa monitorát, és az egyik ablaknak dobtam. A monitor vágyakozva tekintgetett vissza a kis udvar gondozott gyepéről a titkárnö íróasztalára. ...és *Ivy pont most nincs itt! Régóta*

tervezünk már együtt ilyen ablaküveg-kitörős, menekülős akciót. Hirtelen vérlények özönlöttek a helyiségbe, és erős pézsmaillat terjedt szét a levegőben. Felkaptam a tartályt, és kivetődtem az ablakon.

– Utána! – kiáltott valamelyikük.

Vállam a frissen nyírt fűhöz nyomódott, majd gyorsan talpra gördültem.

– Oda föl! – hallottam a pixi hangját közvetlenül a fülem mellett.

Jenks keresztülszágdudott a belső udvaron. Követtem, közben a nehéz tartály vállpántját keresztülvettem a vállamon, hogy mindkét kezem szabaddá váljon, és mászni kezdtem a futórózsza rácsán. A tövisek összevissza karcolták a bőröm, de nem vettem róla tudomást...

Rendesen kifulladtam, mire a tetejére értem. A gallyak pattogásából tudtam, hogy a vérlények a nyomomban vannak. Felhúztam magam a lapos, kátrányos-kavicsos háztetőre, és szaladni kezdtem. Erős szél fújt odafent. Cincinnati kontúrjai csodásan mutattak az ég alján.

– Ugorj! – kiáltott Jenks, amikor a tető széléhez értem.

Megbízta a pixiben, ezért tettem, ami mondott. Futottam a háztető széléig, ahol karjaimmal a levegőben kalimpálva elrugaszkodtam. Újabb adrenalinhullám öntött el, amikor a gyomrom meglibbent a zuhanástól. Odalent egy parkolót láttam. Jenks rávett, hogy egy parkoló fölött ugorjak le a tetőről!

– Nincsenek szárnyaim, Jenks! – üvöltöttem. Fogcsikorgatva behajlítottam a térdeimet.

Éles fájdalom áradt szét a testemben, ahogy a járdának csapódtam. Előreesve mindkét tenyeremet lehorzoltam. A fémtartály elgurult. Oldalra gördültem, hogy enyhítsek a becsapódás erején.

A fájdalomtól zihálva a tartály után tántorogtam, az ujjaim még épp súrolták az oldalát, mielőtt begördült egy autó alá. Káromkodások közepette lehasaltam, és nyújtózkodni kezdtem utána.

– Ott van! – jött a kiáltás a hátam mögül.

Jellegzetes koppanást hallottam az autón, épp a fejem felett. Majd egy másikat. A járdában a karom mellett hirtelen kis luk keletkezett, aztán nagy meglepetésemre pergőtűz alá kerültem. Ezek most tényleg lőnek rám?

Morogva kicsit beljebb kúsztam a kocsí alá, és kihúztam a kanyarát, mire a golyózápör abbamaradt. Felkeltem a földről, majd a halat a hátam mögött tartva tolatni kezdtem.

– Hé! – rikkantottam el magam, miközben a fülem mögé simítottam a szemembe lógó hajtincseket. – Mi a fenét csináltok?! Ez csak egy hal! Ráadásul nem is a tiétek!

A vérlény trió csak bámult rám a tetőről. Egyikük azonban a szeméhez emelte a fegyverét. Célzott.

Megfordultam és futásnak eredtem. Ez nekem már nem ért meg ötszáz dollárt. Bár ötezret még talán. *Legközelebb*, fogadtam meg Jenks után trappolva, *minden eshetőséget és apró részletet tisztázni fogok a megbízóval, mielőtt árat mondok.*

– Erre! – visított Jenks. A célt tévesztett golyók nyomán apró járdadarabok pattantak fel a földről, és vágódtak bele a bőrömbe. A parkoló szerencsére nem volt körülkerítve. Az újabb adrenalinhullámtól remegve átrohantam az utcán, és meg sem álltam a gyalogos-átkelőhelyig. A szívem majd kiugrott a helyéről, amikor végül visszanéztem. A vérlények még mindig a tetőn álltak. Nem ugrottak utánam. Szükségtelen is lett volna, hiszen a futórózsa rácsa tele volt a vércseppjeimmel. Kiváló szagminta. Csak akkor nem találnak meg, ha nem akarnak. De valahogy úgy éreztem, nem

fognak követni. Ez nem az ő haluk volt, hanem a Howlersé. Kéjesen bizsergető érzéssel töltött el a tudat, hogy a baseball-válogatottunk fog fizetni ezért a munkáért. Lesz mivel felvágnom.

A tudóm sípolni kezdett, amikor megpróbáltam felvenni a körülöttem jövő-menő emberek tempóját. Tűzött a nap, minek következtében úgy izzadtam a poliészter overallban, mint egy ló. Jenks hátulról fedezett, így nyugodtan fordultam be egy sikátorba, hogy visszaválozzam. A halat leraktam magam mellé, és fáradtan, fejeimet hátrabilentve háttal a hús falnak dőltem.

Megcsináltam. Következő havi bérleti díj kipipálva.

Határozott mozdulattal letéptem a nyakamból az álcázó amulettet, és máris jobban éreztem magam. A kreol bőrű, barna loboncú, nagy orrú nő helyett végre ismét önmagam lehettem: egy göndör, vörös, vállig érő hajú, sápadt fruska. Két összekaristolt tenyeremre pillantottam, majd óvatosan összedörzsöltem őket. Hozhattam volna fájdalomcsillapító amulettet is, de nem akartam több bűbájt használni, mint ami elengedhetetlenül szükséges. Ha esetleg elkapnának, a „lopás szándéka” és a „lopás és testi sértés szándéka” közül az előbbit könnyen kezeltem volna, nem úgy az utóbbit. Nyomozó voltam, ismertem a dörgést.

A sikátor mélyére húzódtam a nyüzsgő utcáról be-betévedő tekintetek elől. Levetettem az izzadságtól átnedvesedett kezslábast, és a szagálca amulettel együtt egy szemégyűjtő konténerbe gyömöszöltem. Óriási megkönnyebbülés volt ismét csak bőrnadrágot viselni. Lehajoltam, hogy a nadrág szárát szépen ráhajtsam a fekete csizmámra, majd felegyenesedtem, és felmértem a kedvenc ruhadarabomat ért károkat. Ivy bőrkondicionáló krémje orvosolni szokta a hasonló sérüléseket, de az aszfalt olyan csúnyán felhorzsolta az anyagot, hogy esélyt sem láttam rá, hogy eltüntessük róla az akció

nyomait. Mellesleg sokkal jobb, ha a nadrágom van összekaristolva, mint ha a térdem. Végül is ezért dolgoztam bőrszerkóban.

Az árnyékban eltöltött pár perc után már sokkal jobban élveztem a langyos szeptemberi levegőt. A nyakpántos felsőm alját begyűrtem a nadrág derekába. Végre saját magamra kezdtem hasonlítani. Fogtam a tartályt, és kísértáram a sikátorból. Ahogy kényelmesen lépkedtem a napsütésben, a sapkát egy szembejövő kisfiú fejébe nyomtam. A kölyök szemügre vette, aztán elmosolyodott. Visszanézett rám, és bátortalanul intett nekem, miközben az édesanyja homlokát ráncolva épp lehajolt hozzá, hogy megkérdezze, hogyan került a kezébe ez a gyanús kinézetű sapka. Teljes lelki nyugalommal ballagtam a járdán. A csizmám sarka vidáman kopogott, miközben megráztam a hajamat, mint a samponeklámos nő. A Fountain tér felé tartottam, ott várt rám egy autó. Meg szerencsés esetben a napszemüvegem is, amit reggel az egyik szökökútnál hagytam. Istenemre mondom, szeretek szabadúszó lenni!

Már majdnem három hónap telt el azóta, hogy az én jó öreg főnököm csupa szar üggyel bízott meg az Inderland Securitynél, mire én teljesen kiakadtam. Kimerültnék, feleslegesnek és megalázottnak éreztem magam. Végül az íratlan szabályt megszegve kiléptem az IS-től, és saját nyomozóirodát nyitottam. Akkor jó ötletnek tűnt. Nem gondoltam, hogy a neheze még csak aztán következik. Ivy és Jenks nélkül esélyem sem lett volna, hogy életben maradjak.

Furán hangzik, de most, hogy végre kezdtem megvetni a lábam a piacon, nemhogy könnyebb, hanem inkább nehezebb lett. Igaz, rendesen oda is tettem magam: már olyan bűbájokat is ott-hon kevertem ki, amelyeket azelőtt vásároltam, vagy soha sem engedhettem meg magamnak. A probléma egyértelműen a pénz volt.

Hiába kaptam elég megbízást, a pénzes dobozkám a hűtőszekrény tetején a hó végén rendszerint üres volt.

Az összeg, ami abból folyt be, hogy bebizonyítottam: egy vérrókanak egy rivális muksó adagolt be némi halálos mérget, elment a boszorkányengedélyem megújítására. Régen ezt az IS fizette. Megtaláltam egy boszorkánymester elrabolt családtagját. Az ebből származó pénzt az utolsó fillérig az egészségbiztosításomra, helyesebben a biztosítás kiegészítő záradékára költöttem, mert mint kiderült, felénk a zsaruk nem dolgozhatnak biztosítás nélkül. Régen ezt is az IS fizette. Csak kaptam egy plasztikkártyát, és minden el volt intézve. Aztán csengetnem kellett azoknak a fickóknak, akik leszedték a halálos bűbájt a már jó ideje raktárban porosodó cucca-imról. Valamint vennem kellett egy új selyemköntöst Ivynak a helyett, amit tönkretettem, és pár új ruhát magamnak is, mert nem volt mindegy, hogy miben jelenek meg az ügyfelek előtt.

A bevételeim orozslánrésze viszont állandósult jelleggel taxira ment el. A cincinnati buszsofőrök többsége már látásból ismert, és nem volt hajlandó a buszra felengedni. Ez nem volt fair! Már majdnem egy éve történt, hogy vérfarkasra vadászva véletlenül leszörteníttem egy egész busznyi embert.

Ez alkalommal ugyan megúsztam a taxizást, mert Ivy vállalta, hogy hazafuvaroz.

Belefáradtam abba, hogy egyik napról a másikra élek, de feldobott, hogy a Howlers kabalaállat ügye a következő hónapra megoldotta az anyagi gondjaimat. Az is megnyugtató volt számomra, hogy a vérlények nagy valószínűséggel nem fognak rám szállni. Először is, mert a hal nem az övék volt, másodszer pedig, ha hallopásért feljelentenek az IS-nél, azt is meg kell magyarázniuk, hogy mit kerestek náluk a szóban forgó uszonyos.

– Hé, Rachel! – ereszkedett eléem, az ég tudja, honnan, Jenks. –
Mögötted tiszta a levegő. Mi a B terv?

Felhúztam a szemöldököm, és gyanakodva néztem a pixire, aki
mellettem repült, pont olyan sebességgel, ahogy lépkedtem.

– A B terv nagyon egyszerű: fogd a halat és fuss! Mint az állat.

Jenks nevetve a vállamra szállt. Az első adandó alkalommal bú-
csút intett a kék minioverallnak, és ismét a szokásos hosszú ujjú,
vadászöld selyemingét és nadrágját viselte. Homlokára egy piros
bandana kendőt tekert, jelezvén az összes tündérnek és pixinek,
akiknek a területén akció közben megfordul, hogy nem orvvadász,
és van engedélye. A küldetés izalmának utolsó kis pixiporfelhői
még ott szikráztak a szárnyai körül.

Ahogy a Fountain térre értünk, lassítottam. A szememmel Ivyt
kerestem, de sehol sem láttam. Nem izgattam magam, hiszen most
már ráértem. A szökőkút száraz oldalára mentem, ahová nem szí-
tált a víz. Leültem oda, ahol órákkal ezelőtt ültem, és ujjaimmal
a szökőkút alacsony falának pereme alá csúsztatott napszemüve-
gem után kezdtem kutatni. Közben tekintetemmel a teret pásztáz-
tam. Iyvnek már itt kellett volna lennie. Idegesítően pontos nő volt.
Mindent ütemterv szerint csinált.

Míg Jenks a szökőkút vízének permetfelhőjében repkedett, hogy a
döglött dinoszauruszszag maradékától is megszabaduljon, széthajtot-
tam a száracat, és feltettem a napszemüveget. A szeptemberi verőfény
már bántotta a szememet, most végre abba hagyhattam a hunyorgást.
Előrenyújtottam hosszú lábaimat, és élveztem a napsütést. A szagál-
cázó amulettet levettem a nyakamból, és a vízbe dobtam. A vérlények
szag után mennek, és ha követnének, a nyomaim nem vezetnének in-
nen tovább. Kószálhatnak tanácstalanul a téren, miközben én ön-
eléggülten vigyorognék Ivy kocsijában hazafelé tartva.

Remélve, hogy senki sem figyel, szemügyre vettem a téren össze-
verődött lényeket: egy ideges, anémiásnak tűnő vámpírszolga épp
gazdája nappali intéznivalói után loholt, két, kicsit odébb ácsorgó
ember pedig sugdolózva, kuncogva amaz csúnyán összeharapdosott
nyakán köszörülte a nyelvét; a mellettem lévő padon egy fáradt boszorkány ücsörgött muffint majszolva, de mivel nem jött felőle erős
vörösfenyőillat, arra jutottam, hogy nem pusztán boszorkány az il-
lető, hanem boszorkánymester. És ott voltam én. Ivyval ellentét-
ben. Lassan mély lélegzetet vettem és fészkelődtem kicsit, hogy ké-
nyelmesebben üljek. Szinte minden bevetés után a fuvarra várni il-
lúzióromboló volt.

– Bárcsak lenne autóm! – mondtam Jenksnek, miközben köze-
lebb húztam magamhoz az öntözőtartályt, és a két bokám közé
szorítottam. Kábé tíz méterrel odébb a járművek a közlekedési lám-
pa ritmusát követve megálltak és indultak tovább. A forgalom egy-
re erősödött, ebből gondoltam, hogy már elmúlhatott kettő óra.
Ez volt az az időszak, amikor az emberek és az inderlandiak meg-
kezdték mindennapos kis csatáikat a város adta lehetőségek opti-
mális kihasználása érdekében. Naplemente után, amikor az embe-
rek többsége visszavonult az otthonába, nagymértékben leegyszer-
sősödtek a dolgok.

– Minek neked autó? – kérdezte Jenks, miközben a térdemre te-
lepedett, és további súlyos szárnycsapásokkal szellőztette szitakötő-
szárnyait. – Nekem sincs autóm. Soha nem is volt. Mégis eljutok
oda, ahova akarok. Az autókkal mindig csak a baj van – folytatta,
de innentől kezdve egy szavára sem figyeltem, mert tudtam, mi kö-
vetkezik. – Ha vesz el egy autót, előbb leperkálod érte a sok lóvét,
aztán tankolni kell, szervizelni kell, takarítani kell, garázs kell, mű-
szaki vizsga, biztosítás! Rosszabb, mint egy barátnő.

– Én mégis szeretnék egyet – mondtam, majd gyors, apró mozdulatokkal lovagoltatni kezdtem a térdemen, csak hogy rátegyek még egy lapáttal. Ismét a körülöttem ténfergőkre tévedt a tekintetem. – James Bondnak sosem kellett a buszra várnia – jegyeztem meg. – Az összes Bond-filmet láttam, és egyikben sem volt buszra várás – sandítottam a pixire. – Hahá, micsoda imidzsrombolás lett volna!

– Az – motyogta Jenks a hátam mögötti terepet kémelve. – Talán mégis akadhatnak helyzetek, amikor kifejezetten előnyös tud lenni, ha van az embernek járgánya. Például ez a mostani. Vérlények tizenegy óránál.

Megfeszültem, és felgyorsult a légzésem.

– Basszus! – suttogtam. A tartályért nyúltam, és a szemem sarkából a Jenks által megadott koordinátát ellenőriztem. Jellegzetesen görnyedt tartásukból és fújtatásukból rögtön tudtam, hogy ugyanazzal a három fazonnal van dolgunk, akik a parkolóban rám lőttek. Felálltam, és próbáltam úgy helyezkedni, hogy a szökőkút takarásába kerüljek. *Hol a fenében van Ivy?*

– Rache, miért követnek ezek téged? – kérdezte Jenks.

– Nem tudom – vetettem oda ingerülten, de rögtön bevillantak a futórózsa rácsán hagyott vércseppjeim és felhorzsolts tenyerem képei. Ha most azonnal nem zavarom össze az orrukat valami jó kis trükkel, ezek tutira hazáig kísérnek. De miért? Kiszáradt szájjal ültem le ismét, háttal a vérlényeknek, tudván, hogy Jenks rajtuk tartja a szemét. – Kiszagoltak? – kérdeztem.

A pixi egy szemvillanás alatt eltűnt. – Nem – jött a válasz, amikor egy másodperc múlva visszatért. – Még vagy fél háztömb van köztetek, de nem ártana odébbállni.

A lábam önkéntelenül mozogni kezdett az idegességtől, amikor mérlegelni kezdtem, hogy mikor járok jobban: ha maradok a

fenekemen és tovább várok Ivyra, vagy ha elsétálok innen. Mindkettő kockázatosnak tűnt.

– Basszus, bárcsak lenne autóm! – dűnnyögtem, majd kicsit előrehajoltam, hogy legyen némi rálátásom az utcára. Közeledő busz, taxi vagy akármi után kutattam. *De hol a francban van Ivy?*

Zakatóló szívvvel felálltam, és a halat erősen magamhoz szorítva elindultam az úttest felé. Azt terveztem, hogy a szomszédos iroda-épület útvesztőiben húzom meg magam, míg a kolleginára várok. De ekkor egy nagy fekete Crown Vic lassított, majd megállt a járdaszegély mellett, pont az utamat keresztezve.

Ellenséges pillantást vettem a sofőrre, de az leengedte a jobb első ablakot, és az anyósülés felett áthajolva megszólított:

– Ms. Morgan? – kérdezte ingerülten a sötét hajú bariton.

Hátrafordultam, hogy lássam, hol járnak a vérlények, aztán tekintetem az autóra, majd a férfira siklott. Egy fekete Crown Victoria, benne egy fekete öltönyös alakkal csak egy dolgot jelenthet: a FIB-hez van szerencsém. *De mit akar tőlem a FIB?*

– Igen – feleltem gyanakvón. – És maga kicsoda?

A nem várt kérdés megzavarta.

– Beszéltem Ms. Tamwooddal, ő mondta, hogy itt találom önt. *Ivy...* Kezemet a lehúzott ablakra tettem.

– Ms. Tamwood jól van?

A férfi összeszorította az ajkait. A forgalom feltorlódott a Crown mögött.

– Jól volt, amikor telefonon beszélünk – válaszolta.

Hirtelen Jenks süvített elém rémült arccal.

– Kiszagoltak, Rache!

Mély lélegzetet vettem az orromon keresztül, és hátrafordultam. Egy vérlénnyel néztem farkaszemet. Mindketten tudtuk, mi

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

következik most. Felmordult, és fejével felém intett a többieknek. Mire a másik kettő is rám mozdult, és kényelmes tempóban ügetni kezdett a Crown Vic irányába. Kutyakaja vagyok. Ennyi volt. Jutalomfalat. Game over.

Megragadtam a fogantyút, feltéptem a kocsii ajtaját, és bevágtam magam az első ülésre.

– Indulás! – kiáltottam, és kikémleltem a hátsó ablakon.

– Ők is jönnek? Önnel vannak? – kérdezte a fekete öltönyös némi gúnnnyal a hangjában.

– Nem! Elindulunk végre, vagy csak a tökét vakargatja?! – ordítottam, mire a férfi ingerülten dűnnyögve a gázra lépett.

Hátratekeredtem az ülésben, hogy lássam, mi zajlik a hátunk mögött. A vérlények az úttest közepén állva próbáltak autókat leinteni, a sofőrök pedig idegesen dudáltak rájuk. Előrefordultam, magamhoz szorítottam a locsolótartályt, és megkönnyebbűlten lehunytam a szemem. Ivy ezt nem viszi el szárazon. Esküszöm, hogy poháralátéteket fogok csinálni a szépen lefűzött, percekre lebontott küldetésterveiből. Úgy volt, hogy ő vesz fel, nem pedig egy FIB-es pancser.

Kifűjtam magam, és lassan kezdtem lenyugodni. Végre volt időm, hogy alaposabban megnézzem magamnak a volánnál ülő ügynököt: több mint egy fejjel magasabb volt nálam, amit kétségtelenül előnyös férfitulajdonságnak tekintettem. Erős vállakon, rövidre nyírt, göndör fekete hajon, szögletes állon siklott végig a tekintetem. Félszegnek tűnt, ami szinte ellenállhatatlanná tette a gondolatot, hogy eljátszadozzam vele. Izmos volt, de nem túlgűrűt. Ennek ellenére mégis olyan hapsinak tűnt, akinek egyáltalán nincs vér a pucájában. A tökéletesen rá szabott fekete öltönyben, fehér ingben, az elmaradhatatlan fekete nyakkendőt viselve nyugodtan lehetett volna a FIB-naptár október-fűjja. A bajuszát és a szakállát